

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Mgr. R. H.**, zast. Mgr. Ivo Muškou, advokátem, se sídlem Akademika Heyrovského 1178/6, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2014, č. j. 4 Ad 33/2012 – 92,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2012, č. j. 2012/6623-421 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 16. 12. 2011, č. j. ABK-6624/2011-10/02, kterým byla žalobkyně dle ustanovení § 30 odst. 1 písm. b) bod 1. a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) ode dne 4. 5. 2011 vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění oznamovací povinnosti podle ustanovení § 25 odst. 3 citovaného předpisu bez vážných důvodů, neboť neoznámila úřadu práce výkon činnosti na základě dohody o provedení práce, která nebrání vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, nejpozději v den nástupu k výkonu této činnosti dne 4. 5. 2011. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný popsal, že žalobkyně byla na základě písemné žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 5. 10. 2009 zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání, přičemž byla řádně poučena o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání. Dne 7. 12. 2011 byla úřadu práce doložena Dohoda o provedení práce uzavřená mezi žalobkyní

a zaměstnavatelem Skřivánek s.r.o., se sjednaným výkonem pracovního úkolu v době od 1. 5. 2011 do 31. 12. 2011. Dne 7. 12. 2011 byla úřadu práce rovněž předložena Dohoda o provedení práce, uzavřená dne 27. 7. 2011, mezi žalobkyní a zaměstnavatelem Ing. M. H., ALFA CZ Překladačský servis, se sjednaným výkonem práce v nepravidelné pracovní době tak, aby byl splněn termín dílčí objednávky. Dne 12. 12. 2011 byla úřadu práce zaslána písemnost „Objednávka – překlady“, ze dne 2. 5. 2011, kterým si zaměstnavatel S. objednal u žalobkyně na den 4. 5. 2011 výkon práce spočívající v překladu z němčiny do češtiny. S ohledem na výše uvedené skutečnosti bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci jejího vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání pro nesplnění zákonné oznamovací povinnosti.

[2] Z předloženého správního spisu žalovaný zjistil, že žalobkyně neoznámila výkon činnosti na základě dohody o provedení práce nejpozději v den nástupu k výkonu této činnosti, přičemž tuto skutečnost žalobkyně nepopírá. Nebyl rovněž zjištěn žádný závažný důvod, který žalobkyni bránil ve splnění oznamovací povinnosti. Není přitom rozhodující, že žalobkyně měla se zaměstnavatelem S. uzavřenou dohodu o provedení práce již dne 1. 7. 2010, protože na jejím základě žádnou práci nevykonávala. Oznamovací povinnost žalobkyně se váže až na dohodu ze dne 1. 5. 2011, na jejímž základě konala nějakou činnost. Svou povinnost však žalobkyně řádně nesplnila, neboť tuto skutečnost doložila až dne 7. 12. 2011. O své povinnosti informovat o výkonu nekolidujícího zaměstnání nejpozději v den nástupu k výkonu této činnosti však byla žalobkyně řádně poučena. Ze spisového materiálu přitom nevyplývá, že by žalobkyně v době, kdy byla o svých povinnostech poučována, uvedla, že její zdravotní potíže vylučují, aby tomuto poučení neporozuměla. Písemné vyhotovení tohoto poučení obdržela, tudíž se s ním mohla později seznámit a nemůže proto tvrdit, že se jej nezapamatovala. Nemohla rovněž důvodně předpokládat, že příslušná ustanovení zákona o zaměstnanosti budou následně změněna, resp. zrušena Ústavním soudem. Neprokázalo se ani tvrzení žalobkyně, že pracovníci úřadu práce jsou instruováni k záměrnému poskytování nejasných a nesprávných informací.

[3] Za vážný důvod ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti přitom žalovaný neuznal omluvy žalobkyně stran neúspěšného hledání zaměstnání, pomoci synovci při podání trestního oznámení nebo problémů žalobkyně se soudním řízením. Lékařská zpráva ze dne 31. 3. 2011 se nevztahuje ke dni 4. 5. 2011, navíc je v ní uvedeno, že v současné době je žalobkyně schopna psychické a fyzické aktivity střední náročnosti. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že oznámení mohla provést pouze tím, že by se osobně dostavila na úřad práce, neboť takový požadavek zákon o zaměstnanosti neukládá. Oznamovací povinnost nadto tíží uchazeče o zaměstnání bez ohledu na výši výdělku, který dosáhne z vykonávané práce. Žalobkyni přitom není vytýkán údajný výkon nelegální práce, ale porušení oznamovací povinnosti. Žalovaný v neposlední řadě nezjistil, že by se Úřad práce v prvostupňovém rozhodnutí nevypořádal s lékařskými zprávami předloženými žalobkyní, protože uvedl, že tyto zprávy nepotvrzují vážné zdravotní důvody. Nemohl přisvědčit obhajobě žalobkyně, že porušila pouze okrajové zákonné ustanovení, neboť zákon o zaměstnanosti povinnosti uchazeče o zaměstnání nerozděluje na důležité a okrajové. Je přitom irelevantní, zda k nesplnění této povinnosti došlo úmyslně nebo nedopatřením ze strany žalobkyně, neboť zákon o zaměstnanosti formu zavinění nestanoví.

[4] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou ze dne 15. 7. 2012, v níž tvrdila, že správní orgány porušily ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, protože úřad práce nezohlednil, že jejím jednáním nevznikla škoda, ani nedošlo k narušení procesu zprostředkování zaměstnání nebo jiného zákonem chráněného zájmu. Podle jejího názoru nadto v inkriminované době existovaly na její straně vážné důvody bránící splnění její oznamovací povinnosti, a to její zdravotní a psychický stav. Poučení, která předtím obdržela, vyslechla v době, kdy její psychický stav byl velmi špatný. To ostatně vyplývá i z lékařského posudku ze dne 31. 3. 2011. Vzhledem k tomu, že trpěla posttraumatickou poruchou, a že od ztráty předchozího zaměstnání prochází

pokračování

těžkou životní situací, měl žalovaný tyto okolnosti vyhodnotit jako důvody naplňující vážné důvody dle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Poukazovala dále na to, že předmětná dohoda o provedení práce s datem 1. 5. 2011 (datem, jež připadá na neděli) ji byla předložena k podpisu až 14. 6. 2011. Není proto možné, aby žalobkyně uzavřela dohodu o provedení práce svým podpisem dne 4. 5. 2012, neboť ji fakticky podepsala až ke dni 1. 7. 2011. Úřad práce ji proto nemohl vyřadit z evidence ke dni 4. 5. 2011. Žalovaný měl také přihlídnout k tomu, že dohody o provedení práce předložila samotná žalobkyně, z čehož je zřejmé, že neměla v úmyslu jednat protiprávně. Žalobkyně proto navrhovala, aby městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 10. 9. 2012, v němž podrobně popsal skutkový stav věci a průběh správního řízení. Žalovaný tvrdil, že žalobkyně nepopírá, že nastoupila k výkonu činnosti, kterou však v rozporu se zákonem o zaměstnanosti neoznámila Úřadu práce. Takové jednání proto naplňuje hypotézu § 30 odst. 1 písm. b) bod 1 a odst. 3 zákona o zaměstnanosti, podle něhož musela být žalobkyně vyřazena z evidence uchazečů o zaměstnání. Správní orgány neporušily základní zásady činnosti správních orgánů, jak tvrdí žalobkyně, protože bylo vůči ní postupováno v souladu se zákonem o zaměstnanosti, přičemž úřad práce nemohl zvolit jinou, mírnější variantu. Obecně je možné říct, že nesplněním oznamovací povinnosti dochází k narušení procesu zprostředkování zaměstnání, přičemž jeho součástí je i to, aby úřad práce znal status dotčené osoby. Žalobkyně se nemůže dovolávat dobré víry ve svůj postup, neboť byla dostatečně poučena o tom, jak měla správně jednat. Posudek MUDr. P. H. byl správním orgánům znám, avšak i podle tam uvedených závěrů byla žalobkyně schopna vykonávat aktivity střední náročnosti. Nebylo přitom prokázáno, že by žalobkyně v době, kdy ji bylo poskytnuto řádné poučení o jejích právech a povinnostech, nebo v době nástupu výkonu dohodnutí činnosti, nebyla schopna chápat své povinnosti.

[6] Z jednání žalobkyně je žalovanému naopak zřejmé, že si řady svých povinností byla v inkriminované době vědoma. Nebylo tedy prokázáno nic, co by žalobkyni bránilo ve splnění její oznamovací povinnosti. Žalovaný přitom zdůraznil, že žalobkyně se nemůže dovolávat jen svých práv a pomíjet příslušné povinnosti. Trauma a stres ze ztráty zaměstnání nemohou odůvodnit neplnění povinností uchazeče o zaměstnání. Lékařská zpráva ze dne 28. 6. 2010 je zcela irelevantní, neboť nic podstatného ve vztahu k projednávané věci neobsahuje. Žalovaný dále podotknul, že pokud by žalobkyně nebyla ze zdravotních důvodů schopna chápat obsah povinností uchazeče o zaměstnání a tyto následně plnit, bylo by to rovněž zákonným důvodem pro její vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 4. 5. 2011 bylo v případě žalobkyně správné, protože bylo doloženo, že k tomuto dni měl začít výkon práce žalobkyní. Ta přitom až žalobě začala tvrdit, že dohoda byla podepsána jiný den. Přijetí objednávky zaměstnavatele S. k tomuto datu nadto žalobkyně výslovně potvrdila. Předchozí dohoda z roku 2010 mezi týmiž účastníky je irelevantní, neboť podle ní žalobkyně nevykonala žádnou práci.

[7] Pro posouzení věci je tedy stěžejní skutečnost v podobě výkonu sjednané práce. Jestliže žalobkyně nově tvrdí, že předmětnou dohodu podepsala až dne 1. 7. 2011, přičemž práci konala již 4. 5. 2011, pak žalovaný vyslovil domněnku, že výkon práce bez uzavření pracovněprávního vztahu by mohl být posouzen jako nelegální, což by mělo ještě větší negativní důsledky pro žalobkyni. Nesplnění zákonem o zaměstnanosti stanovené oznamovací povinnosti nelze podle žalovaného zhojit následným doložením předmětné dohody o provedení práce, v posuzované věci nadto s více než půlročním zpožděním. Není přitom možné zohlednit, zda dohodu uchazeč o zaměstnání předložil dobrovolně, zda jednal úmyslně, případně jaké dosáhl příjmy. Svou oznamovací povinnost nadto žalobkyně nemusela splnit pouze osobním kontaktem

na úřadu práce, jak dovozovala ve správním řízení. Žalovaný proto navrhol, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[8] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 8. 2014, č. j. 4 Ad 33/2012 – 92, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění uvedl, že vycházel z obsahu správního spisu. Poukázal dále na to, že samotná žalobkyně nepopírá, že vykonávala na základě dohody o provedení práce se zaměstnavatelem Skřivánek s.r.o. překladatelské práce, které zahájila dne 4. 5. 2011, což žalobkyně k tomuto datu neoznámila úřadu práce. Soud po seznámení se s poklady, zejm. se znaleckým posudkem, který se týkal řízení o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, uvedl, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla v době, kdy ji byl předán dodatek k základnímu poučení uchazeče o zaměstnání, práce neschopná. Nadto jí toto poučení bylo předáno, tudíž se s ním mohla i později náležitě seznámit. Žalobkyně neprokázala, že by v době podpisu k dodatku k základnímu poučení, nebyla schopna chápat své povinnosti uchazeče o zaměstnání, nebo že by jim z důvodu svých psychických obtíží špatně porozuměla. V případě žalobkyně se proto nejedná o vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný se přitom těmito důvody v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval, vyhodnotil je v souladu se zákonem a nepřekročil meze správního uvážení. Souhlasil přitom se závěrem žalovaného, že žalobkyně nedoložila, že by nemohla vnímat a rozumět poskytnutému poučení. Z žalobkyní předloženého posudku ostatně vyplývá, že v době přebírání poučení nebyla ve stavu odpovídajícímu pracovní neschopnosti, naopak její zdravotní stav se zlepšoval. Své odpovědnosti se žalobkyně nemohla zprostit ani tím, že nakonec svou oznamovací povinnost dobrovolně splnila. Soud v neposlední řadě nezjistil, že by v době započetí práce, tj. ke dni 4. 5. 2011, byl zdravotní stav žalobkyně natolik nepříznivý, že ji to znemožnilo splnit její oznamovací povinnost. Závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí tedy soud vyhodnotil jako správné.

[9] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2014, č. j. 4 Ad 33/2012 – 92, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 7. 11. 2014, v níž uvedla, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V doplnění kasační stížnosti ze dne 20. 12. 2014 uvedla, že soud nesprávně posoudil vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti a přiměřenost sankce z hlediska mezi správního uvážení a zásad dobré správy. Řízení před soudem bylo postiženo vadou, protože soud neprovedl všechny potřebné důkazy a rozhodl bez jednání, ačkoli k tomu nebyly dány podmínky. Stěžovatelka nepopírala, že obecně mají uchazeči o zaměstnání oznamovací povinnost o nekolidující činnosti, na druhou stranu tato povinnost neplatí, pokud uchazeč o zaměstnání doloží vážné důvody, pro které tak neučinil. Výčet vážných důvodů uvedený v zákoně o zaměstnanosti je demonstrativní, tudíž správní orgány musejí dle stěžovatelky vážít a zabývat se všemi okolnostmi případu, přičemž výklad Úřadu práce nesmí být restriktivní a měla by být chápána nepříznivá životní situace uchazeče o zaměstnání. Stěžovatelka zdůraznila, že si vždy své povinnosti řádně plnila a že její ojedinělé pochybení bylo způsobeno jejím nepříznivým zdravotním stavem. Skutečnost, že její jednání bylo ovlivněno jejím nepříznivým zdravotním stavem, dokládá i to, že svou povinnost poté dodatečně splnila a vše úřadu práce oznámila. Vzhledem k nepatrnému výdělku ji nadto postupem Úřadu práce vznikl nikoli nepodstatný nedoplatek na zdravotním pojištění. O vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání bylo navíc rozhodnuto v době, kdy se v evidenci nacházela již téměř 26 měsíců a po dobu 21 měsíců byla bez příjmů k zajištění existence. Postup správních orgánů proto považovala za ryze formalistický, zvláště když se nezabývaly veřejným zájem v podobě zprostředkování zaměstnání.

[10] Poukazovala rovněž na to, že její zdravotní stav nebyl patřičně posouzen, protože městský soud vyšel pouze ze závěrů správních orgánů a neprovedl v tomto směru další

pokračování

dokazování. I v průběhu správního řízení byla žalobkyně vystavena stresu, protože byla zařazena do systému docházky nezaměstnaných na poštu, což ovlivnilo míru její obhajoby. O setrvávajícím nepříznivém psychickém stavu svědčí i rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o přiznání invalidního důchodu ze dne 29. 4. 2014.

[11] K samotnému nesplnění oznamovací povinnosti stěžovatelka uvedla další okolnosti, kdy zdůraznila, že po povinné návštěvě úřadu práce dne 9. 3. 2011 si omylem zaznamenala termín další schůzky na úřadu práce. Dne 10. 3. 2011 totiž stěžovatelka absolvovala poslední závěrečné texty rekvalifikačního kurzu ECDL, což zapříčinilo její omyl ohledně další schůzky. Den po nařízeném termínu schůzky se proto telefonicky snažila vzniklou situaci řešit, na což jí bylo sděleno, že Úřad práce přijme pouze omluvenku vystavenou lékařem, což stěžovatelka považovala za velké přikopání. Avšak i tomuto požadavku stěžovatelka následně vyhověla a dne 2. 5. 2011 brzy ráno na Úřadu práce předložila lékařské potvrzení ze dne 29. 4. 2011; po návratu byla kontaktována agenturou Skřivánek s.r.o. s nabídkou zakázky překladu. V tomto směru stěžovatelka vznesla námitku nesprávného poučení o jejích povinnostech uchazečky o zaměstnání, o čemž svědčí formulář předložený v příloze č. 10 jejího vysvětlení úřadu práce ze dne 12. 11. 2011. Bylo jí totiž v minulosti sděleno, že tento formulář měla osobně nechat potvrdit razítkem a podpisem zadavatele zakázky, a takovýto dokument doručit úřadu práce. Takové požadavky však dle stěžovatelky brání získání příjmu z nekolidující činnosti a jdou nad rámec zákona o zaměstnanosti.

[12] Stěžovatelka poukazovala na to, že výše uvedené skutečnosti měly být zohledněny právě s ohledem na její nepříznivý zdravotní stav, neboť dle lékařské zprávy z 23. 8. 2010 bylo u ní shledáno riziko přednádorových buněk v ústní sliznici. Stres byl rovněž určující příčinou jejích dalších zdravotních komplikací v roce 2013. V neposlední řadě poukazovala na průtahy řízení, které spatřovala v neúměrném rozhodování žalovaného i městského soudu. Stěžovatelka proto navrhovala, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 15. 1. 2014 vyslovil přesvědčení, že jádrem sporu je to, zda stěžovatelka měla vážný důvod, pro který nesplnila oznamovací povinnost, přičemž zaujal názor, že stěžovatelka vážný důvod neprokázala. Setrval přitom na stanovisku, že stěžovatelka byla o svých povinnostech řádně poučena. Pokud stěžovatelka poukazuje nyní na svůj údajně nepříznivý zdravotní stav, nic jí nebránilo, aby již ve správním řízení předložila příslušné doklady, což však neučinila. K zubnímu ošetření v roce 2010 žalovaný uvedl, že podle něj došlo ke spontánnímu vyléčení stěžovatelky, tudíž tam zmíněné problémy nemohly mít vliv na následné jednání stěžovatelky. Rovněž nespatořoval souvislost mezi léčebným zákrokem v prosinci 2013 a protiprávním jednáním stěžovatelky v květnu 2011. Předchozí řádné plnění povinností stěžovatelkou nemohlo být bráno v úvahu, protože to zákon neumožňuje. Ani samotné následné oznámení učiněné stěžovatelkou nelze brát jako omluvu jejího jednání.

[14] Žalovaný nepopíral, že s vyřazením z evidence uchazečů o zaměstnání jsou spojeny negativní následky zejm. finančního charakteru, ale je nutné poukázat na to, že jejich příčinou bylo protiprávní jednání samotného uchazeče, které není možné tolerovat. Rovněž neshledal, že by povinnosti kladené na stěžovatelku v souvislosti s hledáním nekolidujícího zaměstnání byly nepřiměřené či neúměrné. Pokud si stěžovatelka na základě předchozího poučení starého přibližně 4 měsíce pamatovala, že může získat příjem z nekolidujícího zaměstnání, lze podle názoru žalovaného po ní spravedlivě požadovat, aby si uvědomila povinnosti s tímto spojené, zvláště když se na své povinnosti mohla dále individuálně zeptat. Údajný stres a psychické napětí koncem roku 2011 nemohl žalovaný zohlednit z toho důvodu, že se stěžovatelka dopustila protiprávního jednání již v květnu 2011. Poukázal na to, že ve správním řízení se stěžovatelka

bránila obsáhlým podáním, nelze tudíž dovodit, že možnosti její obhajoby byly sniženy. Žalovaný konstatoval, že stěžovatelka měla v průběhu svého zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání nejen práva, ale i povinnosti, které vůči ní Úřad práce vymáhal, což nepovažuje za protiprávní. Omyl stěžovatelky ve stanoveném termínu schůzku dne 27. 4. 2011 je pro posouzení věci irrelevantní. Žalovaný v neposlední řadě nesouhlasil s tím, že by se stěžovatelce dostalo nesprávného poučení; pokud úřad práce dal stěžovatelce další pokyny, měla se jimi řídit. K délce řízení žalovaný odvětil, že údajné překročení lhůty pro vydání rozhodnutí nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[15] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody zakládající její nepřípustnost podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[17] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[18] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí městského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58,

pokračování

rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

[20] V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nejistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotná stěžovatelka jeho obsahu porozuměla, přičemž s jeho závěry polemizuje v obsáhlé kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek městského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[21] Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů, pod tento termín spadají rovněž nedostatky důvodů skutkových. Bude se typicky jednat o případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[22] Stěžovatelka v tomto směru městskému soudu vytýká, že neprovedl dostatečné dokazování ve vztahu k jejímu zdravotnímu stavu. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí následující:

[23] Soudní řád správní má ve svém ustanovení § 77 zakotvena pravidla pro dokazování ve správním soudnictví. Nejde sice o speciální úpravu ve vztahu k dokazování podle občanského soudního řádu, nicméně správní soud je při přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí povinen posoudit a zhodnotit, zda správní orgán dostatečně zjistil a objasnil skutkový stav, z něhož při rozhodování vycházel. Zjistí-li v tomto směru vady takového rázu, které vyvolávají pochybnost o zákonnosti napadeného rozhodnutí, zruší napadené rozhodnutí třeba i bez jednání. Dojde-li k závěru, že je potřebné a účelné, aby sám provedl dokazování směřující ke zjištění skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), provede dokazování zásadně při jednání (§77 odst. 1 s. ř. s.). Podle zásad uvedených v § 52 (zejména odstavec 1 s. ř. s.) soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné (za případného přiměřeného použití příslušných ustanovení občanského soudního řádu). Soud není vázán skutkovým stavem, jak jej zjistil správní orgán, může proto v rámci dokazování zopakovat, tj. znovu provést důkazy, které již provedl správní orgán, nebo provést důkazy, které správní orgán vůbec neprovedl. Při rozhodování pak vychází jak z důkazů zopakovaných, tak z důkazů, které provedl sám; tyto důkazy pak zhodnotí podle zásady volného hodnocení důkazů, tj. každý jednotlivě a všechny v jejich souhrnu a vzájemné souvislosti s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem. Ve svém rozhodnutí pak vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.

[24] K otázce dokazování soudem a nutnosti vypořádat se s důkazními návrhy se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 – 91, v němž dospěl k závěru, že „řízení před soudem nemůže a ani nemá nabrazovat řízení před správním orgánem a daňový

subjekt nemůže svoji liknavost v daňovém řízení zložit až v řízení soudním. V opačném případě by totiž byla zpochybňována samotná koncepce správního soudnictví, založená na přezkumu správních rozhodnutí. Lze tak shrnout, že krajský soud je vždy povinen podané důkazní návrhy buď provést, anebo se s nimi musí alespoň argumentačně vypořádat a jejich provedení odmítnout. V případě odmítnutí jejich provedení v daňové věci však nestačí poukázat na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., nýbrž vždy je třeba vyložit, proč navržený důkaz nemá pro rozhodovanou věc žádnou relevanci, je zjevné, že se jedná o důkaz nevěrohodný nebo naopak důkaz potvrzující tvrzení, která již byla postavena najisto... Na provedení důkazů nově navržených v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat tehdy, pokud (1.) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení, tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp.).“

[25] Městský soud jistě nemá povinnost provést libovolný důkaz, který mu účastníci navrhnou. Pokud by žalobce např. navrhoval jako důkaz něco, co nemá s posuzovaným případem zjevně žádnou souvislost, případně pokud by nebyl schopný ani k výzvě soudu uvést, co konkrétně má jím navrhovaný důkaz ve vztahu k danému případu dokázat, pak by jistě soud nemusel takový důkaz provádět. Měl by však povinnost řádně zdůvodnit, proč nepovažuje za nutné důkaz provést (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008 - 98).

[26] Nejvyšší správní soud však z obsahu žaloby v posuzované věci ověřil, že stěžovatelka nenavrhovala provedení dalšího důkazu, zejm. vyhotovení znaleckého posudku stran jejího zdravotního stavu v roce 2010 a 2011, naopak vycházela z lékařských zpráv, které již v minulosti předložila správním orgánům. Městský soud proto nezatížil řízení vadou, pokud neprovedl další dokazování stran zdravotního stavu stěžovatelky, protože ta ničeho nenamítala. Není totiž úkolem správních soudů vyhledávat důkazní prostředky a argumenty pro podporu jedné strany sporu, neboť to by bylo v rozporu s § 36 s. ř. s.

[27] Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil pochybení městského soudu spočívající v tom, že by rozhodoval v rozporu s § 51 s. ř. s., tj. bez jednání, aniž by pro to byly splněny příslušné podmínky. Z předloženého soudního spisu totiž vyplývá, že Městský soud v Praze stěžovatelku usnesením ze dne 22. 6. 2012, č. j. 4 Ad 33/2012 - 20, vyzval k zaplacení soudního poplatku; součástí této písemnosti bylo poučení účastníků dle ustanovení § 8 odst. 1, 2 a 5 s. ř. s. a výzva a poučení podle ustanovení § 51 s. ř. s. Písemnost byla podle doručky na čl. 21 (která obsahuje údaj o tom, že je stěžovatelce doručováno usnesení, výzva a poučení) doručena zástupce stěžovatelky dne 27. 6. 2012, přičemž stěžovatelka na ni ve lhůtě reagovala, protože podala návrh na osvobození od soudních poplatků. Stěžovatelka přitom dle závěru soudu neuvedla žádnou skutečnost dokládající, že jí předmětná zásilka obsahující usnesení a přípis s poučením o možnosti rozhodovat bez jednání nebyla doručena, tudíž Nejvyšší správní soud vychází z toho, že údaje na této doručence jsou správné – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2014, č. j. 8 As 56/2014 - 24; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172).

[28] K věci samé Nejvyšší správní soud uvádí:
Podle ustanovení § 5 písm. c) bod 6 a 7 zákona o zaměstnanosti „Pro účely tohoto zákona se rozumí vážnými důvody důvody spočívající v zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s Úřadem práce - krajskou pobočkou Úřadu práce a pobočkou Úřadu práce pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) při zprostředkování zaměstnání, nebo jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo důvodech hodných zvláštního zřetele.“ Podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o zaměstnanosti „uchazeče o zaměstnání krajská pobočka Úřadu práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže uchazeč o zaměstnání bez vážných důvodů nesplní povinnost stanovenou v § 25 odst. 3.“ Podle ustanovení

pokračování

§ 30 odst. Zákona o zaměstnanosti „*Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2. Rozhodnutí o vyřazení nelze vydat po uplynutí 3 let ode dne, kdy nastala skutečnost bránící vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání podle odstavce 1 písm. a), nebo kdy uchazeč o zaměstnání nesplnil povinnost vyplývající z odstavce 1 písm. b).*“

[29] Z předloženého správního spisu zjistil, že žalobkyně uzavřela se společností Skřivánek s.r.o. dohodu o provedení práce, která byla datována dnem 1. 5. 2011. Dále je ve správním spise založen Dodatek k základnímu poučení uchazeče o zaměstnání platný od 1. 1. 2011 podepsaný stěžovatelkou, podle něhož byla informována o tom, že úřad práce vyřadí uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů, jestliže bez vážných důvodů neoznámí výkon nekolidujícího zaměstnání nejpozději v den nástupu k výkonu této činnosti; oznamovací povinnost lze splnit osobně nebo písemně (faxem, e-mailem nebo zasláním zprávy do datové schránky úřadu práce, a to i bez zaručeného elektronického podpisu), telefonické oznámení nebude uznáváno. Ze záznamu o jednání s uchazečem o zaměstnání vyplývá, že stěžovatelka od 4. 5. 2011 do 7. 12. 2011 byla 5x na schůzce u úřadu práce.

[30] Z uvedené právní úpravy je zřejmé, že pokud uchazeč o zaměstnání neoznámí úřadu práce výkon tzv. nekolidujícího zaměstnání dle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, bude vyřazen z evidence uchazečů vyřazen. To však neplatí (z evidence uchazečů o zaměstnání vyřazen nebude) pokud doloží vážné důvody, pro které nemohl výkon takové práce oznámit. Výčet vážných důvodů, které omlouvají nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu, obsahuje ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

[31] Stěžejní námitka stěžovatelky spočívá v tom, že v důsledku nepříznivého zdravotního stavu v době, kdy převzala Dodatek k základnímu poučení a kdy nastoupila k výkonu předmětné práce, nevěděla, že jedná protiprávně.

[32] Nejvyšší správní soud souhlasí s argumentací stěžovatelky, že hlavní náplní činnosti úřadu práce je snaha zprostředkovat uchazeči o zaměstnání vhodné zaměstnání a že je to služba veřejnosti, na druhou stranu je nutné poukázat na to, že uchazeči o zaměstnání nemají podle zákona o zaměstnanosti pouze práva, ale i povinnosti, které musí úřad práce po uchazečích o zaměstnání vymáhat, a to i prostřednictvím rozhodování o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání – srov. § 30 zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že uchazeči o zaměstnání, kteří jsou vedeni na úřadu práce, se nacházejí v tíživé sociální, finanční a psychické situaci, ale z tohoto samotného faktu nelze dospět k závěru, že takové osoby nemusejí dodržovat příslušné zákonné povinnosti, o nichž byli nadto předtím řádně poučeni. Aprobování takového důvodu by zcela jistě popřelo ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť to hovoří o vážném důvodu, kterým nemůže být situace obecně tvrzená stěžovatelkou, jež vyplývá z povahy tíživé situace osoby bez zaměstnání. Takto ostatně argumentovaly i správní orgány v průběhu správního řízení, přičemž z obsahu jejich rozhodnutí vyplývá, že se situací stěžovatelky a zejm. jejím zdravotním stavem zabývaly, neboť dospěly k týmž závěrům jako Nejvyšší správní soud.

[33] Skutečnost, že stěžovatelka výkon nekolidujícího zaměstnání sama oznámila, že výše příjádělkou byla nízká, podle názoru Nejvyšší správního soudu stěžovatelku neomlouvá a nezprošťuje ji odpovědnosti za její protiprávní jednání, zvláště když své oznámení učinila více než po půl roce od vlastního zahájení výkonu nekolidujícího zaměstnání, když dle poučení mohla příslušné oznámení učinit i prostřednictvím elektronické komunikace, a to v době mezi uzavřením dohody a vlastním výkonem nekolidujícího zaměstnání, a když od zahájení výkonu nekolidujícího zaměstnání byla na 5 schůzkách na úřadu práce, během nichž žádné informace v tomto směru stěžovatelka neuvedla.

[34] Dovolává-li se stěžovatelka konkrétně svého nepříznivého zdravotního stav v podobě posttraumatické stresové poruchy, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že podle Lékařského posudku ze dne 31. 3. 2011, zpracovaného MUDr. P. H., byla stěžovatelka koncem března 2011 již v takové fázi psychiatrické rehabilitace, která ji dovoľovala psychické i fyzické aktivity střední náročnosti. Za takto doloženého zdravotního stavu stěžovatelky v inkriminované době Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že stěžovatelka byla schopna i aktivity lehké náročnosti v podobě napsání emailu obsahujícího zprávu o tom, že hodlá nastoupit do nekolidujícího zaměstnání s krátkou a základní informací o zaměstnavateli a charakteru práce s případným dotazem, zda Úřad práce takovéto oznámení považuje za dostatečné, případně zda nevyžaduje kopii uzavřené dohody. Sepsání takové krátké zprávy nepovažuje Nejvyšší správní soud za přemrštěný či nezákonný požadavek, ale za řádné plnění povinností uchazeče a zejm. za naplnění povinnosti součinnosti a spolupráce s Úřadem práce – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93. V tomto směru Nejvyšší správní soud rovněž považuje za přílehlavý obecný právní závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2012, č. j. 4 Ads 150/2011 – 164, podle kterého „*Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za vhodné uvést, že pomoc uchazečům o zaměstnání, kterou poskytují úřady práce, vyžaduje od uchazečů také plnění povinností a spolupráci z jejich strany. Jedině v aktivním a kooperativním vztahu uchazeče o zaměstnání a státu, reprezentovaného úřadem práce, lze dosáhnout skutečně rychlého a efektivního řešení nezaměstnanosti.*“

[35] Nejvyššímu správnímu soudu přitom z žádné lékařské zprávy vztahující se ke zdravotnímu stavu stěžovatelky nevyplývá, že by nebyla v inkriminované době před zahájením výkonu nekolidujícího zaměstnání schopna napsat takovou krátkou zprávu, a to zvláště když se zavázala k výkonu mentálně značně namáhavé překladatelské činnosti. Jestliže stěžovatelka byla s ohledem na svůj zdravotní stav schopna plnit si své povinnosti vyplývající z dohody o provedení práce, která ji zavazovala k náročnému výkonu předkladatelské činnosti, měla stěžovatelka rovněž být schopna plnit si své povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti. Z obsahu správního spisu a z předložených lékařských zpráv z 28. 6. 2010 a 23. 8. 2010 rovněž nevyplývá, že by zdravotní stav stěžovatelky byl natolik nepříznivý, že by nechápala obsah poučení podle dodatku ze dne 22. 12. 2010. Nadto tento dodatek měla stěžovatelka k dispozici, nic ji proto nebránilo, aby do něj nahlédla i v květnu 2011 stran svých případných pochybností ohledně správného postupu při oznámení nekolidujícího zaměstnání.

[36] I kdyby Nejvyšší správní soud uvěřil tvrzení stěžovatelky o jejích časových možnostech mezi 2. 5. 2011 a 4. 5. 2011, jak je nově předestírá v rozporu s ustanovením § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s., nejednalo se o tak výjimečné okolnosti, který by ji bránilo během přibližně 10 minut napsat a poslat krátký informativní email.

[37] Postup správních orgánů nepovažuje Nejvyšší správní soud za nepřiměřený, a to ani z toho důvodu, že stěžovatelka byla v důsledku svého vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání následně nucena zaplatit doplatek na zdravotním pojištění, neboť to vyplývá z povahy věci a z provázanosti právní úpravy, protože pouze za uchazeče o zaměstnání stát platí pojistné na zdravotní pojištění. Pokud stěžovatelka tento status v důsledku svého protiprávního jednání pozbyla, je sama povinna platit zdravotní pojištění, a to i zpětně od data pozbytí svého statusu.

[38] Ve vztahu k argumentaci stěžovatelky ohledně toho, že se nemohla v průběhu správního řízení dostatečně bránit, neboť byla zařazena do systému docházky nezaměstnaných, jak jednala s úřadem práce v průběhu dubna 2011, kdy konkrétně došlo k uzavření předmětné dohody o provedení práce, že byla údajně nesprávně poučena o správném postupu, jak má vyplývat

pokračování

z přílohy č. 10 jejího vysvětlení z 12. 11. 2011, že nebyly dodrženy lhůty pro vydání správního rozhodnutí, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že je nepřípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatelka touto argumentací uplatňuje zcela jiné důvody, než které uplatnila v řízení před městským soudem. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není totiž kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, „kasační stížnost může účinně směřovat jen proti těm důvodům soudního rozhodnutí, na němž je toto rozhodnutí postaveno.“ K obdobným závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ve kterém uvedl, že „ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení před Nejvyšším správním soudem (mysleno v řízení o kasační stížnosti) připuštěno uplatnění skutkových a právních novot (zde srov. též ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.) vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. (obdobně jako § 109 odst. 4 s. ř. s., vylučující možnost dodatečného uplatňování argumentů skutkových) tedy nesleduje restrikcí práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně. Po účastnících předcházejícího žalobního řízení (z logiky věci je zřejmé, že musí jít pouze o účastníky aktivně legitimované) lze jistě spravedlivě požadovat, aby na principu *vigilantibus jura* postupovali v řízení shora popsaným způsobem s tím, že v případě, kdy tak neučiní, ponese (z hlediska možnosti uplatnění procesní argumentace v dalším stupni) případně nepříznivé důsledky.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 - 39, bylo konstatováno, že „podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Tato výhrada dopadá i na případy, kdy žalobce sice onu námitku před soudem uplatnil, učinil tak však až po uplynutí lhůty k podání žaloby.“

[39] Řízení o kasační stížnosti jako mimořádném opravném prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. slouží k přezkumu zákonnosti a správnosti rozhodnutí městských soudů; nevytváří proto novou instanci k přednesu další skutkové a právní argumentace pro žalobce. Nejvyšší správní soud se tedy za dané procesní situace nemůže věcně vyjádřit k argumentaci ohledně toho, že se nemohla v průběhu správního řízení dostatečně bránit, neboť byla zařazena do systému docházky nezaměstnaných, jak jednala s úřadem práce v průběhu dubna 2011, kdy konkrétně došlo k uzavření předmětné dohody o provedení práce, že byla údajně nesprávně poučena o správném postupu, jak má vyplývat z přílohy č. 10 jejího vysvětlení z 12. 11. 2011, že nebyly dodrženy lhůty pro vydání správního rozhodnutí. Tuto argumentaci stěžovatelka uvedla až v kasační stížnosti, což je v rozporu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s., které ve smyslu výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu zakotvuje koncentraci řízení před krajskými soudy, tj. stěžovatelka měla veškerou svou argumentaci dokládající podle jejího názoru nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí uvést již v řízení před městským soudem ve lhůtě podle ustanovení 72 s. ř. s.

[40] Dovozuje-li stěžovatelka v neposlední řadě nezákonnost rozsudku městského soudu z toho důvodu, že městský soud nerozhodl podle jejího názoru v přiměřené době, Nejvyšší správní soud uvádí, že údajné průtahy v řízení nemohou založit důvod pro zrušení rozsudku městského soudu. Stěžovatelka se měla proti údajným průtahům v řízení před městským soudem bránit návrhem na určení lhůty dle ustanovení § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů. I kdyby Nejvyšší správní soud konstatoval

nezákonnost rozsudku městského soudu z tohoto důvodu a zrušil by jej, neznamenaloby to, že by městský soud následně rozhodl jinak, ve prospěch stěžovatelky; na právní pozici stěžovatelky by se tedy ničeho nezměnilo.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[42] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla ve věci procesně úspěšná, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému dle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu